

РЕШЕНИЕ

№ 1153

гр. София, 12.01.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 73 състав, в
публично заседание на 17.12.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Елеонора Попова

при участието на секретаря Снежана Тодорова, като разгледа дело номер **1234** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.171, ал.5 от Закона за движението по пътищата (ЗДП) във вр. с чл. 145– 178 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).
Образувано е по жалба на В. Л. В., ЕГН [ЕГН] от [населено място], чрез адв. Б., против Заповед за прилагане на принудителна административна мярка (ЗППАМ) № 419/25-4332-000553/26.01.2025г., издадена от КО в група ООР, сектор „ОП“ при 02 РУ СДВР, с която на основание чл.171, т.2а, б.“б“ от ЗДВП е наложена на В. Л. В., в качеството му на собственик, ПАМ- прекратяване на регистрацията на МПС за срок от 6 месеца.
Релевират се доводи, че издадената ПАМ е в нарушение на чл.171, т.1, б.“б“ ЗДВП, тъй като жалбоподателят отказал да бъде проверен с техническо средство и тест, но дал кръвна проба, която е определяща. Твърди се, че по отношение на жалбоподателя била издадена втора заповед за прилагане на ПАМ №420 от 26.01.2025 г., с идентично съдържание и правни последици, в нарушение на принципа ne bis in idem доколкото му се налагат две принудителни административни мерки за едно и също деяние. Самостоятелна причина за отмяна се явявала и пълната нечетимост на връчения акт. Моли съда да отмени оспорвания акт. Претендира разноски.
В съдебно заседание жалбоподателят, редовно призован, чрез процесуалния си представител поддържа жалбата. Адв. Б. моли съда да отмени оспорваната заповед като неправилна и незаконосъобразна, като основният му аргумент освен изложените в жалбата е, че се обжалва определен документ така, както е връчен на В., а впоследствие се извършвало вероятно престъпление и този документ се подменял с друг, в който жалбоподателят не е положил подписа си, с коренно различно съдържание, нагласено съобразно оплакванията в жалбата. При положителен изход на делото моли ответната страна да бъде осъдена да заплати разноски както

следва: 1000,00 лева адвокатско възнаграждение съобразно представения договор, 500 лева разноски за извършено заключение на вещо лице, 10 лева държавна такса.

Ответникът– КО в група ООР, сектор „ОП“ при 02 РУ СДВР, чрез процесуалния си представител оспорва жалбата и моли съда да я остави без уважение. Счита, че процесната заповед е правилна и законосъобразна, предвид и наличието на протокол за химическо токсикологично изследване за определяне на концентрацията на алкохол в кръвта. Подробни съображения са изложени в депозираните писмени бележки. С оглед изхода на делото, моли да бъде присъдено юрисконсултско възнаграждение в ползва на СДВР. Прави възражение за прекомерност по отношение на претендираното от насрещната стана адвокатско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура не взема участие в производството.

Съдът, като обсъди изложените в жалбата доводи и прецени събраните по делото доказателства, съобразно закона и вътрешното си убеждение, намира за установено от фактическа страна следното:

На 26.01.2025 г. е съставен Акт за установяване на административно нарушение № GA 1153603 против В. Л. В., за нарушение на чл.174, ал.3 ЗДвП, за това, че като водач на лек автомобил „Ф. П.“, с рег. [рег.номер на МПС] , на 26.01.2025 г., в [населено място], по [улица], в посока от ул. С. към ул. О., отказва да му бъде извършена проверка за употреба на алкохол с Алкотест Дрегер 7510 с номер ARBA-0144 в 22.21ч. Издаден му е талон за медицинско изследване номер 288035. Изготвена е докладна записка. АУАН е връчен на място срещу подпис.

На същата дата- 26.01.2025 г. е издадена оспорваната в настоящото производство Заповед за прилагане на принудителна административна мярка (ЗППАМ) № 419/25-4332-000553/26.01.2025г., от КО в група ООР, сектор „ОП“ при 02 РУ СДВР, с която на основание чл.171, т.2а, б.“б“ от ЗДвП е наложена ПАМ на В. Л. В., в качеството му на собственик, прекратяване на регистрацията на МПС за срок от 6 месеца, за това че на 26.01.2025 г., 21.50 ч. управлява МПС „Ф. П.“, с рег. [рег.номер на МПС] по [улица]и отказва да бъде проверен с техническо средство Алкотест Дрегер 7510 с номер 0144, определящо съдържанието на алкохол в кръвта чрез измерването му в издишвания въздух.

На същата дата- 26.01.2025 г. е издадена и друга Заповед за прилагане на принудителна административна мярка (ЗППАМ) № 420/25-4332-000552/26.01.2025г., от КО в група ООР, сектор „ОП“ при 02 РУ СДВР, с която на основание чл.171, т.1, б.“б“ от ЗДвП е наложена на В. Л. В. друга ПАМ- временно отнемане на свидетелство за управление на МПС, но за не повече от 18 месеца, за това че на 26.01.2025 г., 21.50 ч. управлява МПС „Ф. П.“, с рег. [рег.номер на МПС] по [улица]и отказва да бъде проверен с техническо средство Алкотест Дрегер 7510 с номер 0144, определящо съдържанието на алкохол в кръвта чрез измерването му в издишвания въздух.

По делото е приложената и приета административната преписка, включително доказателства за компетентност на органа.

Приет е и Протокол от Химическо изследване за концентрация на алкохол в кръвта №46/27.01.2025 г., от заключението, на което е видно, че в изследваните проби кръв, взети от В. В. се доказва етилов алкохол в количество 1.37 %.

По делото е допусната и Съдебно- графическа експертиза, като видно от заключението на Протокол №123/2025 подписът за „Подпис“ в разписката към Заповед №419-25-4332-000553/26.01.2025 г. не е положен от В. Л. В..

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена в срока по чл.149, ал.1 от АПК, от надлежна страна, срещу акт, подлежащ на съдебен контрол, поради което като процесуално допустима следва да бъде разгледана по същество.

Разгледана по същество е неоснователна.

Съгласно чл. 168, ал. 1 АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административно-производствените правила и материалноправните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Заповедта за налагане на принудителна административна мярка е индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21, ал. 1 от АПК и като такъв следва да отговаря на изискванията, визирани в чл. 146 АПК. В частност, за да бъде една принудително-административна мярка законна, тя трябва: да бъде прилагана само в изрично и точно изброени в закон или указ случаи; да бъдат налагана само от посочените в правната норма административни органи или приравнени на тях други органи; да бъде прилагана във вида и по реда, определен в правната норма.

Според разпоредбата на чл. 172, ал. 1 от ЗДвП, принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, б. "а", т. 6 и 7 от ЗДвП, се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон, съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. По делото са представени и приети като доказателства Заповед № 513з-3850/09.04.2024 г., Заповед № 513з-6261/19.02.2020 г., Заповед № 513з-6400/07.07.2023 г., от които е видно, че обжалваният акт е издаден от материално и териториално компетентен административен орган в рамките на предоставените му правомощия.

Противно на твърденията на жалбоподателя не се констатира съществени процесуални нарушения в производството по издаване на процесната ПАМ. Оплакването за наличие на втора заповед за прилагане на ПАМ №420 от 26.01.2025 г., с идентично съдържание и правни последици, в нарушение на принципа *ne bis in idem*, като му се налагали две принудителни административни мерки за едно и също деяние, е несъстоятелно. По делото се установи по несъмнен начин, че са издадени две ЗППАМ и то с различни номера, съответно обжалваната Заповед № 419/25-4332-000553/26.01.2025г., с която на основание чл.171, т.2а, б. "б" от ЗДвП е наложена на В. Л. В., в качеството му на собственик, ПАМ- прекратяване на регистрацията на МПС за срок от 6 месеца и друга Заповед № 420/25-4332-000552/26.01.2025г., с която на основание чл.171, т.1, б. "б" от ЗДвП е наложена на В. Л. В. друга ПАМ- временно отнемане на свидетелство за управление на МПС, но за не повече от 18 месеца. Видно от съдържанието на двете заповеди, независимо, че произтичат от общ правопораждащ факт- отказ на водача на МПС да бъде изпробван за алкохол с техническо средство на посочената дата и място, освен с различни номера, са издадени на различно правно основание, наложени са различни ПАМ, респ. с различни правни последици, доколкото законодателят е предвидил при такъв отказ освен да бъде временно отнето СУМПС на водача, и да бъде прекратена временно регистрацията на МПС. По отношение на довода за наличие на самостоятелна причина за отмяна, с оглед сочената пълна нечетимост на връчения екземпляр на заповедта следва да се отбележи, че с жалбата е приложено копие действително нечетливо, но е на другата заповед, с която е наложена ПАМ- временно отнемане на СУМПС, кореспондираща с приложената в административната преписка заповед №420/26.01.2025 г. докато предмет на оспорване в това производство е заповед №419/26.01.2025 г. /№25-4332-000553/, така както е посочено в жалбата, в разпореждането за насрочване на делото, изискан е оригинала на същата заповед и до приключване на производството не се твърди противното.

Досежно установеното със СГЕ, че подписът за „Подпис“ в разписката към Заповед №419-25-4332-000553/26.01.2025 г. не е положен от В. Л. В., следва се има предвид, че този подпис е положен в разписката за връчване, т.е. не е част от съдържанието на акта, поради което не

рефлектира върху законосъобразността на същия. Подписът за връчване е от значение в случай, че жалбоподателят е бил препятстван да оспори този акт в законовия срок, което в случая е сторено в настоящото производство, поради което е гарантирано правото на жалбоподателя да го обжалва. Ето защо това обстоятелство не води до отмяна на процесната заповед.

По същество, съгласно нормата на чл. 171, т. 2а, б. „б“ от ЗДвП, регистрацията на пътно превозно средство се прекратява на собственик, който управлява моторно превозно средство с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда и/или е употребил наркотични вещества или техни аналози, както и при отказ да му бъде извършена проверка с техническо средство и/или с тест за установяване концентрацията на алкохол и/или употребата на наркотични вещества или техни аналози, или не изпълни предписанието за изследване с доказателствен анализатор или за медицинско изследване и вземане на биологични проби за извършване на химическо и/или химико-токсикологично лабораторно изследване за установяване на концентрацията на алкохол в кръвта му и/или за употреба на наркотични вещества или техни аналози - за срок от 6 месеца до една година.

Цитираната разпоредба съдържа отделни хипотези, всяка от които съставлява самостоятелно основание за налагане на принудителна мярка от вида на процесната.

В случая мярката е приложена по отношение на жалбоподателя за това, че на посочената по-горе дата и място отказал да бъде проверен с техническо средство, което съставлява една от посочените по-горе хипотезите. В същата, основание за налагане на ПАМ е всеки отказ на водача да бъде проверен с техническо средство, независимо от това дали проверката е за употребата на алкохол или такава за употреба на упойващи вещества.

По делото не се спори, а и от приложените по делото доказателства безспорно се установява, че водачът е отказал да бъде изпробван с Алкотест Дрегер, което не се и оспорва.

С оглед изложеното, съдът намира, че безспорно се установява наличието на една от възможните хипотези, при които се прилага процесната ПАМ по чл. 171, т. 1, б. "б" ЗДвП – прекратяване на регистрацията на МПС, а именно- отказ на водач на МПС да му бъде извършена проверка с техническо средство за установяване употребата на алкохол. При установеното с АУАН нарушение по чл. 174, ал. 3 ЗДвП, ответникът е действал в условията на обвързана компетентност, респ. не е имал възможност за преценка дали да наложи или не процесната по делото ПАМ. Във връзка с доводите на жалбоподателя, следва да се отбележи, че процесната заповед не подлежи на отмяна единствено поради факта, че не бил изчакан резултатът от кръвната проба преди да бъде издадена. Функцията на ПАМ е преустановяваща, превантивна и препятстваща. Административната превенция временно възпрепятства възможността да се извърши друго нарушение. Характерът на ПАМ е сходен на обезпечителните мерки в гражданския и наказателния процес, които не изискват безспорна доказаност на претенцията/обвинението, а единствено вероятна основателност на същата. В случая, отказът е достатъчен, за да се приложи ПАМ. При наличието на АУАН с обвързваща съгл. чл. 189, ал. 2 от ЗДвП доказателствена сила и при така доказан отказ да му бъде извършена проверка с техническо средство административният орган е бил длъжен да издаде ЗПАМ. Същевременно от СХЕ се доказва наличие на алкохол в кръвта 1.37 %.

Несъмнено процесната мярка е с превантивен характер- да осуети възможността на дееца да извърши други подобни нарушения, като тази мярка не съставлява вид административно наказание (по арг. на чл. 12 и чл. 13 ЗАНН). За приложената в случая ПАМ, както и за всяка ПАМ е присъщо наличието на негативно засягане на правата и интересите на адресата ѝ. Това обаче не представлява наказание, поради което видът на нарушението - отказ за извършване на проверка за употреба на наркотични вещества степента му на обществена опасност е съобразена от

законодателя.

Принудителната административна мярка за всеки конкретен случай трябва да е определена в такъв вид и обем, че да не ограничава правата на субектите в степен, надхвърляща преследваната от закона цел. По смисъла на чл. 22 от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/ генералната цел на всяка принудителна административна мярка е да се постигне превантивен, преустановяващ и възстановяващ ефект спрямо административните нарушения. При издаването на заповедта за ПАМ органът не е нарушил и принципа на съразмерност, визиран в чл. 6, ал. 1 АПК, доколкото е определил минималния срок от 6 месеца. Предвид така обоснованото отсъствие на всички основания за оспорване по чл. 146 АПК, жалбата следва да бъде отхвърлена като неоснователна.

При този изход на спора е основателно искането на ответника за присъждане на възнаграждение за юрисконсулт, на основание субсидиарното приложение на чл. 78, ал. 8, във вр. с ал. 3 от Гражданския процесуален кодекс, определено по реда на чл. 37 от Закона за правната помощ във вр. с чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ. Съдът намира, че в случая дължимото възнаграждение за юрисконсулт следва да бъде определено в размер на 200 лева /102.26 евро/. На основание § 1, т. 6 от Допълнителната разпоредба на АПК разноските следва да се присъдят в полза на юридическото лице, в структурата на което е административният орган.

Мотивиран от гореизложеното и на основание чл. 172, ал. 2, предл. последно от АПК, Административният съд С. град, Трето отделение, 73- и състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на В. Л. В., ЕГН [ЕГН] от [населено място], против Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 419/25-4332-000553/26.01.2025 г., издадена от КО в група ООР, сектор „ОП“ при 02 РУ СДВР, с която на основание чл.171, т.2а, б.“б“ от ЗДвП е наложена на В. Л. В., в качеството му на собственик, ПАМ- прекратяване на регистрацията на МПС за срок от 6 месеца.

ОСЪЖДА В. Л. В., ЕГН [ЕГН], да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи, възнаграждение за юрисконсулт в размер на 200 лева /102.26 евро/.

Решението не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ: